

Του Βίκτωρ Ισαάκ Ελιέζερ*

ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ, 12.1.2017: Η απόφαση, που από πολλούς ερμηνεύθηκε απλά ως μια καταδίκη του Ισραήλ για τους οικισμούς στη Δυτική Όχθη του Ιορδάνη και στην Ιερουσαλήμ, υπονομεύει όλα τα υπάρχοντα σχέδια ειρήνευσης μεταξύ Ισραηλινών και Παλαιστινίων. Γιατί; Γιατί στην ουσία υπονομεύεται η απόφαση 242/11.1967 του Συμβουλίου ασφαλείας του ΟΗΕ, που όριζε με σαφήνεια το δικαίωμα όλων των κρατών να ζουν ειρηνικά «σε ασφαλή και αναγνωρισμένα σύνορα» και καλούσε το Ισραήλ να υποχωρήσει «από κατεχόμενα εδάφη». Στην απόφαση 242, δεν υπάρχει η διατύπωση «από όλα τα κατεχόμενα» ούτε «από τα κατεχόμενα εδάφη», που κατέλαβε το Ισραήλ κατά τη διάρκεια του πολέμου των έξι ημερών, τον Ιούνιο του 1967. Η διεθνής κοινότητα είχε από τότε αναγνωρίσει την ανάγκη «των ασφαλών και αναγνωρισμένων συνόρων του Ισραήλ», που είχε υποστεί την επίθεση 4 αραβικών στρατών και για το λόγο αυτό δεν επέβαλλε την ολική αποχώρησή του στις γραμμές προ της 5^{ης} Ιουνίου 1967. Το κατάλαβε ο Αιγύπτιος Πρόεδρος Ανουάρ Σαντάτ, και με βάση αυτή την απόφαση υπέγραψε τη συνθήκη ειρήνης με τον Ισραηλινό πρωθυπουργό Μεναχέμ Μπέγκιν, το κατάλαβε ο Βασιλιάς της Ιορδανίας Χουσεΐν και υπέγραψε τη συνθήκη ειρήνης με τον Ισχάκ Ράμπιν, το κατάλαβε ο Γιάσερ Αραφάτ και υπέγραψε τις συμφωνίες του Οσλο οι οποίες προβλέπουν την ίδρυση ανεξάρτητου Παλαιστινιακού κράτους στη Δυτική όχθη δίπλα στο κράτος του Ισραήλ με ασφαλή σύνορα.

Η απόφαση 2334/23.12.16, θεωρεί «όλα τα κατεχόμενα εδάφη» ως «Παλαιστινιακά εδάφη» συμπεριλαμβάνοντας μάλιστα και την Ανατολική Ιερουσαλήμ. Βεβαίως και οι Ισραηλινοί οικισμοί πέραν των συμφωνημένων γραμμών ασφαλείας όπως έχουν χαρτογραφηθεί και στις συμφωνίες του Οσλο και αργότερα στον «Οδικό Χάρτη», αποτελούν εμπόδιο στην προώθηση και πρόοδο των διαπραγματεύσεων για την επίτευξη της λύσης «Δύο κράτη για δύο λαούς». Από το σημείο αυτό όμως μέχρι του να ορίζονται ο Εβραϊκός τομέας της Ανατολικής Ιερουσαλήμ και το Τείχος των Δακρύων, ως Παλαιστινιακό έδαφος, η διαφορά είναι τεράστια και δικαίως η απόφαση αυτή αποδοκιμάστηκε τόσο από τη κυβέρνηση Νετανιάου όσο και από τη κεντρώα και αριστερή αντιπολίτευση στο Ισραήλ.

Είναι αλήθεια ότι η πλειοψηφία των Ισραηλινών υποστηρίζει την ιδέα των δύο κρατών για δύο λαούς. Ταυτόχρονα όμως οι ίδιες έρευνες αναδεικνύουν τον φόβο της μεγάλης πλειοψηφίας των Ισραηλινών ότι τελικός στόχος των Παλαιστινίων είναι η εξαφάνιση του Ισραήλ. Είναι άραγε οι Ισραηλινοί σχιζοφρενείς; Με δεδομένο το περιβάλλον της Μέσης ανατολής, όχι. Από την μια πλευρά ελπίζουν ότι μια τέτοια λύση θα μπορούσε να θέσει τέλος σε αυτή την πολυετή σύγκρουση, από την άλλη παρατηρούν αυτό το οποίο συμβαίνει στον περίγυρο τους, στη Συρία, στο Λίβανο, στην Αίγυπτο, στο Ιράκ, στη Λιβύη και αλλού

και ανησυχούν. Θα εμπιστευθούν λοιπόν τους Παλαιστινίους ηγέτες στη Ραμάλα, και μετά; Εάν το Παλαιστινιακό κράτος αποτύχει και η Παλαιστινιακή Αρχή αποσταθεροποιηθεί όπως συνέβη σε γειτονικά καθεστώτα της περιοχής, τι θα συμβεί σε ένα χρόνο ή σε πέντε χρόνια; Και ποια θα είναι η στάση της Χαμάς που έχει την εξουσία στη Λωρίδα της Γάζας και αντιτίθεται σφόδρα στη λύση «Δύο κράτη για δύο λαούς»; Σκέφθηκαν ποτέ οι 14 χώρες που υπερψήφισαν την απόφαση στο Συμβούλιο Ασφαλείας του ΟΗΕ, και οι ΗΠΑ που δεν έθεσαν βέτο, για ποιο λόγο οι Ισραηλινοί ψηφοφόροι μετακινούνται όλο και δεξιότερα στην εκλογική τους συμπεριφορά; Το 2000, ο τότε Ισραηλινός (εργατικός) πρωθυπουργός Εουντ Μπαράκ, υποστηριζόμενος και από τον Αμερικανό πρόεδρο Μπιλ Κλίντον, προσέφερε στον Γιασέρ Αραφάτ το 96% αυτών που ζητούσε, προκειμένου να υπογραφεί συμφωνία ειρήνης στα πλαίσια της οποίας θα ιδρυόταν και ανεξάρτητο Παλαιστινιακό κράτος. Ο Γιασέρ Αραφάτ, απέρριψε την πρόταση και απάντησε με τη δεύτερη Ιντιφάντα. Οι Ισραηλινοί αποχωρούν από το Νότιο Λίβανο και αντί ηρεμίας στα Βορειοδυτικά τους σύνορα, διαπιστώνουν ότι η Χεσμπολά δημιουργεί ένα κράτος εν κράτει στο Λίβανο που απειλεί την ασφάλεια των Ισραηλινών πολιτών εκτοξεύοντας πυραύλους μικρού και μεγάλου βεληνεκούς. Το Ισραήλ αποχωρεί μονομερώς από τη Λωρίδα της Γάζας, η Χαμάς εκδιώκει τις δυνάμεις του Παλαιστινίου προέδρου Μαχμούντ Αμπάς από την περιοχή, Ισραηλινός στρατιώτης δεν υπάρχει στη Γάζα, και όμως οι Ισραηλινοί πολίτες δέχονται κάθε δυο χρόνια βροχή από ρουκέτες που φθάνουν μέχρι το Τελ Αβίβ. Ο Εουντ Ολμερτ προσφέρει στον Μαχμούντ Αμπάς ακόμη και το διαμελισμό της Ιερουσαλήμ, και πάλι όμως οι Παλαιστίνιοι απορρίπτουν τις προτάσεις. Αυτή είναι η εμπειρία που προκαλεί απογοήτευση στην Ισραηλινή κοινωνία, η οποία στην πλειοψηφία της υποστηρίζει ακόμα τη λύση των δύο κρατών.

Η απόφαση 2334/23.12.16 ενθαρρύνει την αδιαλλαξία των Παλαιστινίων, επιδιώκει τη διεθνή απομόνωση του Ισραήλ, και ασφαλώς δεν συμβάλλει στην διαμόρφωση ενός διεθνούς κλίματος που θα επέτρεπε την επίτευξη των απαραίτητων συμβιβασμών των δύο πλευρών προκειμένου να υλοποιηθεί η λύση των δύο κρατών για δύο λαούς. Μία λύση που είναι επιβεβλημένη όχι μόνο για να αποκτήσουν οι Παλαιστίνιοι το δικό τους κράτος αλλά και για να παραμείνει το Ισραήλ ένα Εβραϊκό και δημοκρατικό κράτος. Διότι η λύση τους ενός κράτους για δύο λαούς, είτε μακροπρόθεσμα θα αλλοιώσουν την πληθυσμιακή σύνθεση του Ισραήλ, «γεννώντας» μια Παλαιστινιακή πλειοψηφία, είτε θα οδηγήσουν την Ισραηλινή κυβέρνηση σε μέτρα διακρίσεων εις βάρος μιας μεγάλης μειοψηφίας που θα είναι αντίθετα με τις αξίες της Ισραηλινής Δημοκρατίας.

Τελικά όμως, όπως έγραψε ο Ντεϊβιντ Χαρίς, Διευθυντής της Αμερικανοεβραϊκής επιτροπής, «Όπως ο Σιμόν Πέρες, έτσι και εγώ δεν θα πάψω να ελπίζω..., γνωρίζω καλά ότι πρέπει να έχουμε την ικανότητα όχι μόνο να φανταζόμαστε το καλύτερο αλλά και να ανησυχούμε για το χειρότερο». Οφείλει λοιπόν η διεθνής κοινότητα να συμβάλλει στη διαμόρφωση κλίματος εμπιστοσύνης μεταξύ Ισραηλινών και Παλαιστινίων αντί της λήψης μονομερών αποφάσεων που ενθαρρύνουν την καχυποψία και την αδιαλλαξία.

** Δημοσιογράφος, ανταποκριτής της Ισραηλινής εφημερίδας Yedioth Achronoth στην Ελλάδα.*

- ΔΕΙΤΕ [ΕΔΩ](#) ΤΗΝ ΕΝΤΥΠΗ ΕΚΔΟΣΗ